

STARFELL

MEER
VAN DE
ONDDEN

MIST VAN
MITLAIRE

NACH-
GEBERTE

PASTINAAKSTRAAT

BIEB

MIDDERNACHTS

LIEVELINGS
HAIS

TROLLEN-
LAND

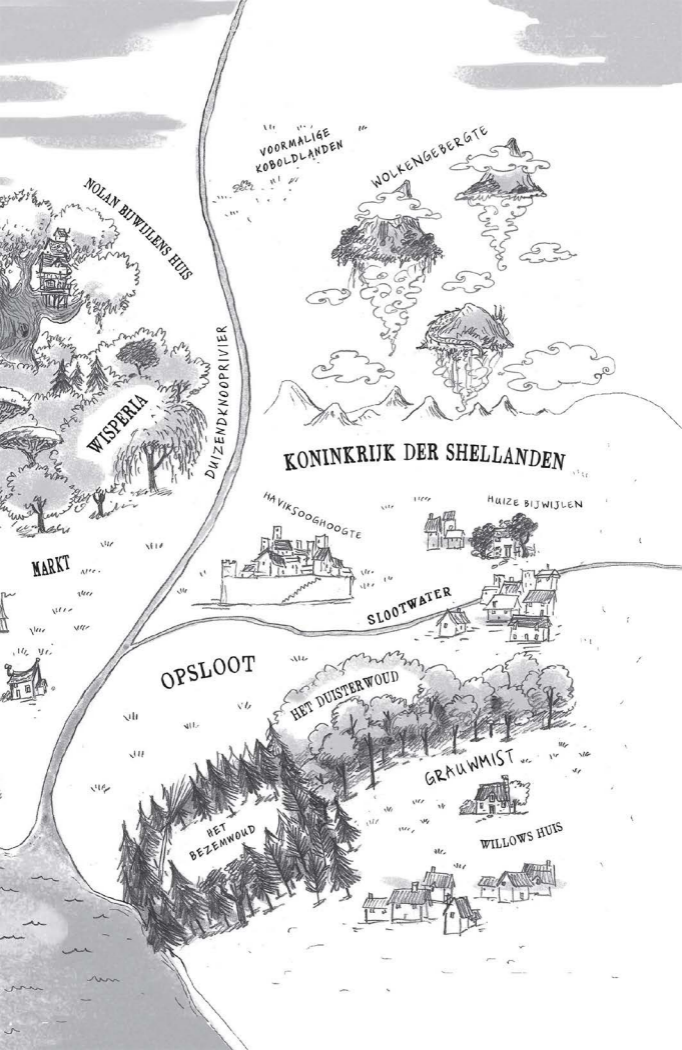
LAEL

MIDDELING

HUYLING

DWERGENRIJK

DE WOESTE WATEREN

VOORMALIGE
KOBOLDLANDEN

WOLKENGEBERGTE

NOLAN BIJWIJENS HUIS

WISPERIA

DUIZENDKNOOPRIVIER

KONINKRIJK DER SHELLANDEN

MARKT

HAVIKSOOGHOOGTE

HUIZE BIJWIJEN

SLOOTWATER

OPSLOOT

HET DUISTERWOUDE

HET BEZEMWOUDE

GRAUWMIST

WILLOWS HUIS

1

Gestolen magie

Het woud werd wakker als een oude man met krakende botten en een frisse tegenzin om aan de dag te beginnen. Er klonk een soort fluimachtig gerochel, alsof het bos zijn keel schraapte. Vervolgens draaide het woud zijn gebogen schouders en na een vermoeide kreun liet het eindelijk de roze dageraad door kleine kiertjes in zijn bladerdak schijnen.

Het zachte licht viel op Willow Mos, die door het struikgewas wandelde. Ze was bezig schorsbessen te plukken die nog vochtig waren van de dauw.

Het was nog geen lente; de winter hield zich met een laatste koude vuist vast. Maar je zag de vingers van die vuist al iets losser worden nu er hier en daar wat vroege bessen groeiden. Willow stopte er een in haar mond. Hij smaakte zuur en toch zoet. Jammie. Ze zou bijna, heel eventjes maar, kunnen vergeten dat haar magie was

gestolen en dat Starfell zich aan de vooravond van een oorlog bevond.

In het vale zonlicht, met haar mand vol vruchten die het naderende voorjaar aankondigden, voelde ze zich bijna normaal – een heel gewoon dertienjarig meisje dat alleen door het bos liep, zonder die enorm zware last op haar schouders, het gewicht van alles wat er nog verkeerd zou kunnen gaan.

Willow was altijd een jonge heks geweest met de magische gave dingen terug te vinden die mensen waren verloren. Sterker nog, onlangs had ze ook de andere kant van die gave ontwikkeld en kon ze dingen laten verdwijnen. Maar net iets meer dan een maand geleden had de gevaarlijke tovenaar Silas een belangrijke, oude elfenstaf in handen gekregen. Daarmee had hij haar magie van haar gestolen.

Willow had zich uit alle macht verzet en de staf stevig vastgehouden, zelfs toen Silas daarmee haar krachten aftapte. Ze had de staf pas losgelaten toen een van de halvemanen die boven aan de staf zaten – het deel van de staf dat magie kon wegnemen – afbrak. Met de laatste restjes van haar gave had Willow die halvemaan te pakken gekregen.

Niet lang daarna was Silas gevangengenomen door de rotsdraken en opgesloten in het Wolkengebergte. Voor zover men wist, zat hij daar nu nog. Maar doordat hij

Willows krachten had gestolen – en dus ook de gave waarmee ze zichzelf kon laten verdwijnen – kon hij elk moment ontdekken wat hij moest doen om te ontsnappen. En één ding was zeker: zodra hij dat had gedaan, zou hij achter Willow aan komen. Achter haar en het ontbrekende stuk van de elfenstaf dat hij nodig had om nog meer magie te kunnen stelen.

Willows hand gleeed bij die gedachte automatisch naar haar zak. Haar vingers tastten de randjes af van de halvemaan die ze daar bewaarde.

Ze haalde hem tevoorschijn en zag hem goudkleurig glinsteren in het roze licht. Die gouden schittering was nieuw en kwam door een heel zeldzaam en krachtig goedje dat ‘schimmerstof’ heette. Dat had ze over het stuk metaal gesprengeld om te voorkomen dat het door magie gevonden zou worden. Kort nadat Silas gevangen was genomen, stond Moreg Vaine voor Willows deur met dit glinsterende poeder. Willow nam zelf ook dagelijks een drankje waar schimmerstof in zat, zodat Silas haar niet op magische wijze zou kunnen opsporen als hij terugkeerde.

Willow hield de halvemaan altijd bij zich, zelfs als ze sliep. Ze was bereid het stuk ijzer met haar leven te verdedigen. Het enige wat het verlies van haar magie ook maar een klein beetje draaglijker maakte, was de wetenschap dat Silas de staf nu niet kon gebruiken om de magie van alle anderen af te pakken. Dat kon niet zonder dit ontbrekende stuk...

Tenzij hij daar iets anders op bedacht. Ze wist zeker dat hij nergens voor terug zou deinzen om alle magie uit Starfell te verwijderen, zodat hij de enige zou zijn die over magie beschikte.

Ineens dacht ze aan iets wat oma Flossy haar ooit vertelde: *'Weet je wat het is, m'n kindje? Er zijn goede zorgen en slechte zorgen. Bij goede zorgen spitst bijvoorbeeld een dier zijn oren om te luisteren naar wat het in het gras hoort ritselen. Slechte zorgen zijn zorgen die ons in beslag nemen en te veel van ons vergen, waardoor we vergeten te leven, vergeten rust te nemen. En als er dan iets ritselt, zijn we veel te moe om nog iets te ondernemen.'*

Willow had zich zeker weten te veel beziggehouden met die slechte zorgen en hield haar oren de hele tijd maar gespist voor het geval er iets in het gras ritselde.

Ze zette haar harige groene reistas op de grond, vlak naast een kluitje gevlekte paarse paddenstoelen. Ze at

nog wat bessen en keek toe hoe het bos om haar heen ontwaakte.

Een fluitboom rekte en strekte zich en Willow zag allerlei vreemde, zwarte vlekjes op zijn schors zitten. De boom rilde alsof hij het koud had. Maar nog voordat ze zich daar zorgen om kon maken, holde er een klein, harig wezentje met een heel lange baard voorbij. Het was een twalf die met een stapeltje krentenbroodjes in zijn rimpelige, grijsbruine handen tussen de wortels van de boom door dook.

Vol verbijstering keek ze hem na. Ze had nog nooit een twalf van zo dichtbij gezien.

Waarschijnlijk staaarde ze net iets te opvallend naar hem, want hij bleef opeens staan en maakte een nogal onbeleefd gebaar naar haar, wat in het Twalfs iets betekende als 'lazer op'.

Maar dat wist zij niet. Dus zwaaide ze naar hem. Ze hoorde een hoog gepiep en zag de twalf met zijn kleine oogjes rollen.

'Maffe bedelaar. Dat grote mens kamme wat, die krijgt mooi niet een van m'n moeders

bolletjes in d'r klauwen, hoor,' mopperde hij. En hij rende weer verder.

Willow snoof en moest een dwaze neiging onderdrukken om expres een van de broodjes af te pakken, gewoon om de blik op zijn verweerde gezicht te zien. Een paar tellen later steeg er een stoompluimpje op uit de berg aarde onder de boom, en Willow nam aan dat de twalf een ketel had opgezet voor thee.

Ze opende haar reistas om te kijken hoe het met Oswin was, het monster van onder het bed en haar beste vriend. Hij was een kobold (een soort monster), maar in zijn slaap zag hij er nog katachtiger uit dan gewoonlijk. Zijn oogleden bewogen even toen ze een van zijn bleke poten optilde en hij mompelde: *'Doe mij nog maar 'n broterammetje en niette zuinig met de jam...'*

Willow voelde een steek in haar hart als ze zo naar hem keek. Hij was niet helemaal zichzelf de laatste tijd. Zijn vacht was vervaagd van een felle, limoengroene kleur naar een vaag, verwassen kakigroen. Hier en daar zaten zelfs kale plekken, wat mogelijk kwam doordat hij zich zulke zorgen maakte om haar, en daar voelde ze zich vreselijk over. Ze liet hem lekker verder dromen en uitrusten.

Willow had nog een andere reden om Oswin niet wakker te maken. Ze wilde namelijk iets proberen en daar wilde ze liever geen toeschouwers bij hebben. Vooral niet

als die haar een preek zouden geven. En dat was iets wat Oswin graag deed.

In de reistas zat een bezem die was ingeklapt tot een kwart van zijn normale grootte. Dat was gelukt met behulp van speciale krimpringen die de elfen hadden gemaakt. Ze leken een beetje op koperen gordijnringen en zaten rond beide uiteinden van de bezem geklemd. Dankzij een vleugje ingewikkelde elfenmagie gedroeg de bezem zich bijna als een accordeon en vouwde hij zich op. Ze had ze gekregen van haar elfenvriendin, Twist, die de noordenwind aanstuurde. Twist was een paar weken geleden met een tornado bij haar aan komen waaien op theevisite en had haar de ringen gegeven, zodat Willow haar bezem, Fluister, altijd bij zich zou hebben, klaar voor gebruik zodra ze haar magie weer terug had.

Willow voelde zich gesterkt door Twists vertrouwen in haar en was ook heel blij met het geschenk, want dat kwam heel goed van pas op dit soort momenten: wanneer ze stiekem wilde proberen te vliegen.

